

Cạm bẫy

— Thưa tôi sẽ thi hành ngay.

Nói đoạn, Nguyễn Hương quay ra cửa. Ông Hoàng gọi giắt lại :

— Thông thả. Tôi còn một việc nhờ cô nữa. Hiện cô vẫn liên lạc mỗi ngày với Katy chứ ?

Katy là thiếu phụ người Tây phương có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành thường sánh đôi với Văn Bình trong những công tác hiểm nghèo ở sau bức màn sắt. Nàng đã theo Văn Bình sang Nga sô. Hồi ấy, Văn Bình giả làm nhà bác học Lý Dĩ. Nguyễn Hương đáp :

— Thưa, đúng với chỉ chỉ thị của ông, hàng ngày tôi đều gọi giắt nói cho Katy. Hiện nàng nghỉ mát ở Đà Lạt.

— Katy nghỉ bao lâu rồi ?

— Thưa, chẵn sáu tháng.

— Nội đêm nay, cô phải tìm cách liên lạc với Katy. Nói với nàng là tôi mời về Sài Gòn tức khắc, và tới văn phòng trình diện ngay.

— Thưa, Katy có cái tính rên rang và bướng bỉnh như Văn Bình. Nếu chỉ gọi về mà không nói rõ về đề làm gì sợ nàng nản lại đến mai, hay một mới chịu lên đường.

Trầm ngâm một lát, ông Hoàng nói :

— Ngựa giời đã chú là thường. Cô nói thẳng với Katy rằng về Sài Gòn để nhận lệnh sang Mạc tư khoa.

— Mạc tư khoa ?

— Cô muốn tôi cử Katy về Mỹ hay sao ? Tôi

Lời chú thích của tác giả :

Như mọi lần, tác giả trân trọng nhắc lại với bạn đọc thân mến rằng, mặc dầu dựa vào thực tế địa lý và thời sự, những nhân vật và tình tiết mà cuốn tiểu thuyết này chứa đựng, chỉ là sản phẩm của tưởng tượng. Bởi vậy, nếu trong muốn một, có sự gần gũi hoặc trùng hợp nào với sự việc xảy ra ngoài đời, đó chỉ là ngẫu nhiên, ngoài ý muốn và trách nhiệm của tác giả.

NGƯỜI THỨ TÁM

chắc nằng bằng lòng, vì từ lâu nàng mong có dịp quay lại thủ đô Nga, sở thẩm Công trường Đỏ, điện Cẩm Linh và đi thăm ngắm trên bãi biển Sô-chi với thủ tướng Cút-xép.

Nguyễn Hương đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Nàng muốn hỏi thêm, nhưng sợ ông Hoàng phật ý nên lại tằn ngần, nguyệt ngoác bút chì nguyên tử trên trang giấy còn trắng noa nửa. Ông Hoàng chăm chú nhìn nàng rồi nói :

— Nếu tôi đoán không lầm cô dự định hỏi tôi xem Katy sang phía sau bức màn sắt làm gì. Đề tôi nói luôn một thể cho cô đỡ hỏi. Katy sẽ được giao một công tác đặc biệt. Sự mạng của Katy là tiếp tục việc làm của Văn Bình. Và nếu địch lọt chân vào cam bẫy của tôi, chẳng sớm thì muộn Văn Bình sẽ gặp lại Katy trên đất Nga.

Ông tổng giám đốc Mật Vụ đứng dậy, chấp tay sau lưng, bách bộ trong phòng. Tiếng máy điều hòa không khí chạy đều. Hơi mát dễ chịu tỏa khắp gian phòng được lót bằng gạch hoa riêng và căng nỉ xanh ngấn tiếng động.

Ngọn đèn trên bàn giấy cháy lập lòe. Trong anh-tét-phôn nổi lên âm thanh dè dè quen thuộc. Nguyễn Hương sửa soạn cáo từ, nhưng ngọn đèn hiệu màu xanh đã có mệnh lực giữ nàng lại. Ông Hoàng đứng bước, mặt hơi cau trong một phần mười giây đồng hồ, đoạn lắp ống nghe riêng vào tai.

Đó là ông Si-Mit, tổng giám đốc trung ương tình báo Mỹ từ bên kia Thái bình dương gọi điện thoại sang. Giữa hai cơ quan gián điệp Việt-Mỹ đã có một hệ thống liên lạc và truyền tin đặc biệt.

Khi ông Hoàng và ông Si-Mit có thể nói chuyện với nhau bất cứ giờ nào, đêm cũng như ngày, trên một đường giây bí mật địch không thể khám phá ra.

Chắc hẳn có việc tối hệ xảy ra nên ông Si-Mit mới tiếp xúc ông Hoàng giữa đêm khuya. Ông Hoàng nhiu lông mày, vẻ mặt trở nên dăm chiêu.

Hai phút sau ngọn đèn xanh phụt tắt. Ông Hoàng hỏi Nguyễn Hương :

— Lê Diệp ở đâu ?

Nguyễn Hương đáp, giọng kính cẩn :

— Thưa, hồi chiều Lê Diệp đã đọc những bức điện liên can tới vụ Văn Bình bị bắt ở Hồng Kông. Sau đó, anh ấy lái xe lên phi trường, đáp máy bay ra Nha Trang.

Ông Hoàng đồng dặc ra lệnh :

— Có yêu cầu Nha Chuyên Môn phái hoa tiêu ra Nha Trang tìm Lê Diệp.

— Thưa, tìm trong đêm nay ?

— Phải. Lê Diệp phải có mặt tại văn phòng trước khi trời sáng rõ. Chậm thì hỏng hết.

Nói dứt câu, ông Hoàng lim dim đôi mắt như buồn ngủ. Nguyễn Hương biết ông tổng giám đốc muốn ngồi một mình để suy nghĩ. Và lại, nàng còn nhiều việc cần cấp phải làm xong trước rạng đông.

Cánh cửa sắt từ từ khép lại. Ở phòng bên. Nguyễn Hương kéo rèm đen che cửa sổ. Ai đi chơi khuya, về qua con đường nhỏ gồ ghề gần Tân sơn Nhất, sẽ thấy một tòa nhà cổ hiu quanh và tối om. Đó chính là tổng hành doanh của ông Hoàng. Phía sau bề ngoài hiu quanh và tối om ấy đã ẩn nấp

những máy móc điện tử tối tân, một đoàn vệ sĩ không bao giờ xuất hiện, và nhất là một bộ óc độc nhất vô nhị trên thế giới.

Văn Bình cúi xuống mở khóa thắt lưng. Giấy tung to bản của máy bay làm chàng tức thở. Chuyển phi cơ từ Hồng Kông về Sài Gòn gặp trời xấu nên hành khách phải đeo thắt lưng, bám chặt lấy ghế. Đã quen với sự xê dịch hàng không nên Văn Bình không mệt. Chàng chỉ mệt vì đói ngủ. Suốt đêm qua, hàng trăm con muỗi đói vo ve trong phòng giam, chàng không tài nào ngủ yên giấc. Nhưng có lẽ chàng mệt vì hết ăn lại nằm, không được hoạt động theo sở thích.

Văn Bình ngáp dài. Chàng có cảm tưởng là xương hàm bị gãy. Nghe tiếng ngáp, hai công an viên F.B.I. quay lại nhìn. Nhìn chán, họ lại cúi đầu vào cuốn tiểu thuyết trữ tình.

Ca bin hạng nhất rộng thênh thang mà chỉ có 3 người. Cánh cửa ăn thông với toa du lịch được khóa chặt. Văn Bình mỉm cười khi nghĩ đến bộ mặt thiếu não của hai vệ sĩ F.B.I. Trời vừa sáng rõ, một cảnh sát viên mở cửa vào, trả lại giấy tờ, rồi lôi ba người ra xe. Mặc dầu hai nhân viên F.B.I. la lối đòi gặp viên trưởng ty, tài xế vẫn mở máy chạy, trong khi ấy người linh hệ tổng lên dặn tiền liên vào nòng súng. Tới trường bay Kai Tak chiếc phi cơ thương mại bốn động cơ sắp sửa cất cánh về Sài Gòn. Văn Bình và hai vệ sĩ được đưa lên ca bin giành sẵn. Rồi con chim sắt khổng lồ dứt khỏi sân bay bê tông...

● Ngọn đèn đỏ trước mặt chàng được bật cháy từ mấy phút trước. Máy bay hãm bớt tốc độ, và hạ thấp xuống. Qua khung cửa, Văn Bình nhìn thấy xe cộ nối đuôi nhau như mắc cửi dọc con đường trắng xóa phía dưới.

Đã tới Sài Gòn. Chàng mới xa Sài Gòn 3 ngày mà tưởng như 3 năm dài giằng dặc. Lát nữa, không hiểu chàng sẽ gặp những gì sau khi đặt chân xuống Tân Sơn Nhất với nửa mái tóc bạc, bộ râu mép lún phún, cặp kính mát, và cái cặp da căng phồng tài liệu của nhà bác học Miến Điện U Myen.

Phi cơ ngừng hẳn. Văn Bình chưa kịp đứng dậy thì cửa ca-bin mở toang. Một người đàn ông cao lêu nghêu bước lên. Văn Bình định gọi khi nhận ra Lê Diệp. Nhưng thấy Lê Diệp tàng lờ, chàng bèn quay mặt ra chỗ khác. Lê Diệp chia cho hai vệ sĩ F.B.I. một tờ giấy vuông màu vàng. Rồi nói lớn, cốt cho Văn Bình nghe rõ :

— Sau khi bác sĩ U Myen rời khỏi phi trường hành khách mới được xuống máy bay. Hiện ngoài sân bay không có ai hết. Không có phi cơ nào được phép cất cánh hoặc đáp xuống. Mọi lối ra vào phi trường đều bị chặn lại nghiêm mật.

Đoạn chia tay ra, Lê Diệp nói với Văn Bình :

— Rất hân hạnh được tiếp đón bác sĩ. Tôi là đại diện an ninh của nhà chức trách ở đây. Mời bác sĩ xuống.

Ánh nắng mặt trời gay gắt làm Văn Bình nheo mắt. Sân bay thường ngày rộn rịp bỗng vắng lặng một cách khác thường. Hai vệ sĩ F.B.I. ngồi trong xe dip dẫn đầu. Văn Bình được mời lên chiếc xe Ford dài ngoằng, kiểu mới nhất. Ngồi bên chàng,

là Lê Diệp. Lê Diệp đồng kích rất tài. Suốt từ nãy, chàng vẫn giữ vẻ mặt nghiêm nghị, như mới giáp mặt Văn Bình lần đầu.

Đoàn xe chạy vòng công bên ra ngoài. Văn Bình uốn ngược như muốn thu hết dưỡng khí của buổi xế chiều vào người. Chàng ngoảnh mặt về phía Lê Diệp. Khi ấy, Lê Diệp cũng chăm chú nhìn chàng.

Một tràng liên thanh bắn vào xe, nổ ròn như pháo Tết. Văn Bình cúi rạp xuống. Mặc dầu đạn bắn rất nhanh, Văn Bình đã biết được vị trí của kẻ phục kích. Ít ra phải là hai người, vì chàng nghe hai tiếng súng khác nhau, bắn tréo thành hình chữ X, lối bắn cổ điển trong mọi cuộc phục kích.

Tài xế thắng lại giữa đường. Văn Bình ngóc đầu lên định mở cửa nhảy xuống thì bị đánh vào gáy. Miếng đòn không mạnh cũng không yếu được tính toán đủ cho người bị đánh bủ rùn chân tay.

Văn Bình có cảm giác lạ lùng như sàn xe hơi nứt ra, lộ cái huyệt đen ngòm. Chàng rơi tõm xuống hố sâu kinh-khủng ấy. Rồi chàng không biết gì nữa. Tiếng súng ròn rã cầm bật. Đối với Văn Bình, quang cảnh trở nên vô cùng yên tĩnh như lạc vào hư vô.

✱

7

Chuyến xe tử thần

Cầu nhân, Tokarin vút diều Lucky mới hút xuống đất, lấy để giầy dẫm lên trên. Hồi còn ở Mạc tư khoa, hắn thêm hút thuốc lá Mỹ thơm tho. Nhưng sau khi hút thuốc lá Mỹ thỏa thích, hắn lại chán phèo, và dăm ra tương tự thuốc lá đầu vàng Ai cập đắt nhất thế giới, trên một đô la 10 diều (1).

Trước mặt, ban nhạc Phi luật tân trời lên điệu tuýt cuồng loạn. Âm thanh kích động làm Tokarin nhậu mặt. Hắn nhăn mặt lần nữa khi bồi bàn

(1) Đó là thuốc lá Royal Dragoons do công ty Simon Arzl chế tạo tại Port Said, Ai cập. Giá bán 10 diều thuốc này ở Âu châu là 1 đô la 12 xu. Nghĩa là chừng 17 đ. Việt nam một diều. Tương cần nói thêm thuốc lá Camel của Mỹ là thuốc lá được nhiều người hút nhất thế giới, mỗi năm 65.200.000.00 diều, còn diều thuốc dài nhất thế giới là thuốc Head Plays, dài gần 30 phân tây, chế tạo năm 1930.